

KADINLAR GÜNÜNE DAİR

8 Mart, emekçi kadınların, kurulu düzene başkaldırıp kıyam yaşadığı, sonra da erkek egemen düzeni tarafından "*öpeyim geçsin*" babından Dünya Emekçi Kadınlar Günü olmuş.

Benim kadının

Benim bütün zamanların en güzel ve hiç vazgeçemediğim, sevgimin, aşkımın hiç azalmadığı, giderek arttığı tek kadının anamdır.

Kara perçemli halini hatırlarım. Ekmek pişirirken, tandır ateşinde buram buram hem perçeminden, hem gerdanından terlediği halini. Yaramazlıkla, sarkıntılık arası sarkardım kadınıma...

Ekmek kaçırırdım, tandırın üzerinden atlar, ödünü koparırdım. Tam tandıra eğilmişken sorularla bunalıttırdım. En sevdiğim hali, kaymaklı ktır (nezik derler bizim oralarda) pişirdiği günlerdi. Ağır misafir ağırlanacak, arta kalanla bizler (ev ahalisi) otlanacaktık. İlk partinin tadına hep ben bakardım. Anam, keyifli ve tatlı bir kızgınlıkla seyrederdi. İri ela gözleri, uzun ince parmakları ve dünyanın en güzel elleriyle "*Def ol başımdan*" derdi. Ama ben onu "*İyi ki varsın*" anlardım.

İneği, koyunu sağarken sarktığımı hatırlarım. İş verirdi; "*Şu kova sütü içeri götür*" gibisinden. Dökmeden götürmenin ödülü balı öpücüktü. Ne mutlanır, şımarırdım.

Süt çekilir, kaymak elde edilirdi. Biraz da şeker katınca kendimi imparator zannederdim.

Harmanın, hasadın da vazgeçilmezi anamdı. İrgata yemek yapmak, harmanda düven sürmek anamın işiydi. Yoktu o zamanlar patos filan. Eteğinden asılırdım, game (düven) binerdim. Bindirmeyince ağlar, zırlardım. Salya sümük yapışırdık anamın eteğine.

Akşamları yıkardı beni, sabun sürünce zırlardım, kafama tasla ya da eliyle vurur, ağlardım. Ancak öpücükle bağışlardım onu. O öpünce ne sabun acısı, ne tas ağrısı kalırdı. Havluyla kurulaması bütün kemiklerimin elden geçirilmesi gibi bir şeydi. Ben onun, o da benim varlığımı hissederdik.

Yani kısaca, anam; süt, yoğurt-ekmek yemek, çocuklar için temizlik, evin ve harmanın vazgeçilmezi, kısaca bizim evin üretim atölyesiydi. Tavuğun, kazın, kuzunun tek sahibi anamdı.

Anam olmazsa bizde hayat dururdu. Dedem (annemin babası) öldüğünde anam üç günlüğüne gitti ölü yerine, gelene kadar biz haşattık. İnekleri küçük kardeşim **Günay** sağdı. Hem de yere. Koyun sağmaktan vazgeçtik, kuzuya baktık. Ekmeğimizi amcamın eşi halletmişti. Ben o zaman beceriksiz "*oturan ayı*" olduğumdan bize analık görevini Günay üstlenmişti.

Bir de, okul tatillerinde evde ders çalışmamı hatırlarım. Elektrik yoktu köyümüzde, idare lambası (14 numara) kullanırdık. Uykum gelinceye kadar idare lambasının sarı titrek ışığında otururdum. Anam da yanda beni beklerdi. Ben yatmadan yatmazdı. Anamı yatarken gördüğümü hiç hatırlamam, sabahın köründe önce anamın sesi duyulurdu. El örgüsü yün kazakla çorapların sıcaklığını hâlâ unutamadım.

Marksizme göre üretim aracı anam, sahibi de babamdı. Biz de (çocuklar) tüketici lümpen proletarya idik (çalışmadan geçinenler).

Gün oldu, devran döndü, göç eyledik İstanbul'a. Anam boşa çıktı. Hiçbir iş yapamaz oldu. Ekmek fırından; süt, yağ marketten, et kasaptan (koyun ve inek resimde kaldı). Harman yok, hasat yok. Anam üretim dışı kaldı.

Ev ekonomisine katkısı olmayınca basit "*kaşık düşmanı*" oluverdi.

Gerçi anamın perçemi ağarmış, oğulları büyümüş, ona bakıyor (geçimini sağlıyor).

Perçemine ak düşmemiş genç analar atıl kalınca, ne sıkıntı yaşadıklarını siz düşünün.

Anadolu kadınının, emeğinin dışındaki lokmaya nasıl mesafeli davrandığını anamdan bilirim. Bilirim ki terini katmadığı lokmayı helal saymadığını.

Burada (gurbette) düştüler el kapılarına, ütü bilmezler, yer bezi, cam bezi, bulaşık bezi bilmezler. Ve bilmezler çamaşır makinesini, bulaşık makinesini, buzdolabıyla tanışıklıkları yenidir. Yenidir deterjan ve bilumum temizlik malzemeleriyle tanışıklıkları... Şehre yabancıdırlar, çoğu okuma-yazma bilmez, durağı karıştırır, her gün kaybolma telaşı yaşarlar. Ve bu halleriyle şehirde üretime katılıp çorbada tuzu olsun gayreti içindeler.

Temizliğe gider çoğu, evde parça iş koşarlar tecrübeli göçerler. Daha gençleri meslek öğrenme gayretindeler...

"Kallıma, eñe, edemine" bütün anaların menacesinde, gerdanında taşınmalı istesim dede dedemde, güllü güllü